Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (peti senat)

z dne 12. decembra 2018 *

„Konkurenca – Omejevalni sporazumi – Televizijske dejavnosti – Sklep, s katerim zaveze postanejo zavezujoče – Teritorialna ekskluzivnost – Predhodna ocena – Vpliv na pogodbene pravice tretjih oseb – Sorazmernost“

V zadevi T-873/16,

Groupe Canal +, SA s sedežem v Issy-les-Moulineauxu (Francija), ki jo zastopajo P. Wilhelm, P. Gassenbach in O. de Juvigny, odvetniki,

tožeča stranka,

ob intervenciji

Francoske republike, ki jo zastopata D. Colas, J. Bousin, E. de Moustier in P. Dodeller, agenti,

Union des producteurs de cinéma (UPC) s sedežem v Parizu (Francija), ki jo zastopa É. Lauvaux, odvetnik,

C More Entertainment AB s sedežem v Stockholmu (Švedska), ki jo zastopata L. Johansson in A. Acevedo, odvetnika,

in

European Film Agency Directors – EFADs s sedežem v Bruslju (Belgija), ki ga zastopa O. Sasserath, odvetnik,

intervenientke,

proti

Evropski komisiji, ki jo zastopajo A. Dawes, C. Urraca Caviedes in L. Wildpanner, agenti,

tožena stranka,

ob intervenciji

Evropske potrošniške organizacije (BEUC) s sedežem v Bruslju (Belgija), ki jo zastopa A. Fratini, odvetnik,

intervenientka,

* Jezik postopka: francoščina.

zaradi predloga na podlagi člena 263 PDEU za razglasitev ničnosti Sklepa Komisije z dne 26. julija 2016 v zvezi s postopkom na podlagi člena 101 Pogodbe o delovanju Evropske unije in člena 53 Sporazuma EGP (Zadeva AT.40023 – Čezmejni dostop do plačljive televizije), s katerim postanejo pravno zavezujoče zaveze, ki sta jih družbi Paramount Pictures International Ltd in Viacom Inc. ponudili v okviru licenčnih sporazumov o avdiovizualnih vsebinah, ki sta jih sklenili z družbama Sky UK Ltd in Sky plc,

SPLOŠNO SODIŠČE (peti senat),

v sestavi D. Gratsias (poročevalec), predsednik, A. Dittrich in I. Ulloa Rubio, sodnika,

sodna tajnica: M. Marescaux, administratorka,

na podlagi pisnega dela postopka in obravnave z dne 14. septembra 2018,

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje

1 Evropska komisija je 13. januarja 2014 začela preiskavo o morebitnih omejitvah zagotavljanja storitev plačljive televizije v okviru licenčnih sporazumov med šestimi ameriškimi studii in glavnimi radiodifuznimi hišami s plačljivo vsebino v Evropski uniji.

2 Komisija je 23. julija 2015 na družbi Paramount Pictures International Ltd s sedežem v Londonu (Združeno kraljestvo) in Viacom Inc. s sedežem v New Yorku (New York, Združene države Amerike), ki je matična družba prvonavedene družbe (v nadaljevanju skupaj: Paramount), naslovila obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah. Komisija je v tem obvestilu predstavila svojo predhodno ugotovitev glede združljivosti nekaterih klavzul licenčnih sporazumov, ki jih je družba Paramount sklenila z družbama Sky UK Ltd in Sky plc (v nadaljevanju skupaj: Sky), s členom 101 PDEU in členom 53 Sporazuma o Evropskem gospodarskem prostoru (EGP).

3 V okviru preiskave se je Komisija osredotočila na dve povezani klavzuli v teh licenčnih sporazumih. Cilj prve klavzule je bil družbi Sky prepovedati ali omejiti njeno možnost, da ugodi nenaročenim zahtevam potrošnikov, ki imajo stalno prebivališče v EGP, vendar zunaj Združenega kraljestva in Irske, za nakup storitev televizijskih dejavnosti. Z drugo klavzulo se je družbi Paramount v okviru sporazumov, ki jih je sklenila z radiodifuznimi hišami s sedežem v EGP, vendar zunaj Združenega kraljestva, naložilo, da zadnjenavedenim prepove ali omeji možnost, da ugodijo nenaročenim zahtevam potrošnikov, ki imajo stalno prebivališče v Združenem kraljestvu ali na Irskem, za nakup storitev televizijskih dejavnosti.

4 Pooblaščenec za zaslišanje v nekaterih postopkih o konkurenci je s sklepom z dne 24. novembra 2015 tožeči stranki, skupini Groupe Canal +, dovolil sodelovanje v postopku kot zainteresirani tretji osebi v smislu člena 13(1) Uredbe Komisije (ES) št. 773/2004 z dne 7. aprila 2004 v zvezi z vodenjem postopkov Komisije v skladu s členoma [101 in 102 PDEU] (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 3, str. 81).

5 Komisija je z dopisom z dne 4. decembra 2015, naslovljenim „Informacije o naravi in predmetu postopka v skladu s členom 13(1) Uredbe (ES) št. 773/2004“, tožečo stranko obvestila med drugim o svoji pravni presoji glede uporabe člena 101 PDEU za dejansko stanje v obravnavanem primeru in o predhodni ugotovitvi v zvezi s tem. V skladu s to predhodno ugotovitvijo je Komisija nameravala sprejeti sklep, naslovljen na družbo Sky in na vse studie, na katere se je nanašala njena preiskava,

v katerem naj bi ugotovila, da so kršili člen 101 PDEU in člen 53 Sporazuma EGP, jim naložila globe ter jim odredila, naj prenehajo kršitev in se vzdržijo vseh ukrepov, ki bi lahko imeli enak ali podoben cilj ali učinek.

6 Družba Paramount je 15. aprila 2016 ponudila zaveze v skladu s členom 9 Uredbe Sveta (ES) št. 1/2003 z dne 16. decembra 2002 o izvajanju pravil konkurence iz členov [101 in 102 PDEU] (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 2, str. 205, in popravek v UL 2015, L 100, str. 81), da bi odpravila pomisleke Komisije glede konkurence. Potem ko je Komisija prejela pripombe zainteresiranih tretjih strank, med katerimi je bila tudi tožeča stranka, je sprejela Sklep z dne 26. julija 2016 v zvezi s postopkom na podlagi člena 101 PDEU in člena 53 Sporazuma EGP (Zadeva AT.40023 – Čezmejni dostop do plačljive televizije) (v nadaljevanju: izpodbijani sklep).

7 Iz člena 1 izpodbijanega sklepa izhaja, da so zaveze, ki so navedene v Prilogi k temu sklepu, za družbo Paramount, njene pravne naslednike in njene hčerinske družbe zavezujoče za obdobje petih let od dneva vročitve zadevnega sklepa.

8 Klavzula 1, deveti odstavek, Priloge k izpodbijanemu sklepu določa različne vrste klavzul, ki so predmet postopka (v nadaljevanju: ustrezne klavzule). Na eni strani, pri prenosu prek satelita gre, prvič, za klavzulo, da sprejem zunaj ozemlja, ki je zajeto z licenčnim sporazumom (overspill), ne pomeni kršitve pogodbe s strani izdajatelja televizijskih programov, če ta ni dovolil navedenega sprejema, in drugič, za klavzulo, da sprejem na ozemlju, ki je zajeto z licenčnim sporazumom, ne pomeni kršitve pogodbe s strani družbe Paramount, če ta na tem ozemlju ni dovolila razpoložljivosti dekoderjev, ki izvirajo od tretjih oseb. Na drugi strani, pri prenosu prek interneta, gre, prvič, za klavzulo, ki izdajateljem televizijskega programa nalaga, da preprečijo prenos ali pretakanje (streaming) televizijskih vsebin zunaj ozemlja, ki je zajeto z licenčnim sporazumom, drugič, za klavzulo, da predvajanje prek interneta (Internet overspill) na ozemlju, ki je zajeto z licenčnim sporazumom, ne pomeni kršitve pogodbe s strani družbe Paramount, če je ta izdajateljem televizijskega programa naložila, da uporabljajo tehnologije, ki preprečujejo tako predvajanje, in tretjič, za klavzulo, da predvajanje televizijskih vsebin prek interneta zunaj ozemlja, ki je zajeto z licenčnim sporazumom, ne pomeni kršitve pogodbe s strani izdajatelja televizijskega programa, če ta uporablja tehnologije, ki preprečujejo tako predvajanje.

9 Poleg tega iz klavzule 1, tretji odstavek, Priloge k izpodbijanemu sklepu izhaja, da se izraz „obveznosti izdajatelja televizijskega programa“ nanaša na ustrezne klavzule ali enakovredne klavzule, ki izdajatelju televizijskega programa preprečujejo ali ga omejujejo, da se odzove na nenaročene zahteve potrošnikov, ki prebivajo v EGP, vendar zunaj ozemlja, za katero ima pravico do razširjanja. Vzporedno s tem se izraz „obveznosti družbe Paramount“ nanaša na ustrezne klavzule ali enakovredne klavzule, ki družbi Paramount nalagajo, da izdajateljem televizijskega programa, ki so v EGP, vendar zunaj ozemlja, za katero ima dani izdajatelj televizijskega programa izključne pravice, prepove odziv na nenaročene zahteve potrošnikov, ki prebivajo na teh območjih.

10 V skladu s klavzulo 2 Priloge k izpodbijanemu sklepu za družbo Paramount od datuma obvestila o izpodbijanem sklepu veljajo različne zaveze. Najprej, družba Paramount v okviru licenčnih sporazumov, kot so določeni v tej prilogi, ne bo sklenila ali obnovila ustreznih klavzul niti razširila njihove uporabe (točka 2.1). Dalje, glede obstoječih filmskih licenčnih sporazumov o plačljivi televiziji (existing Pay-TV Output Licence Agreements) ne bo sprožila postopka pred sodiščem, da bi dosegla spoštovanje obveznosti izdajateljev televizijskih programov (točka 2.2(a)). V zvezi s temi sporazumi ne bo spoštovala „obveznosti družbe Paramount“ niti ne bo ravnala tako, da bi neposredno ali posredno dosegla njihovo spoštovanje (točka 2.2(b)). Poleg tega bo družbi Sky v roku desetih dni od obvestila o izpodbijanem sklepu, vsem drugim izdajateljem televizijskih programov s sedežem v EGP pa v enem mesecu od tega obvestila, sporočila, da ne bo sprožila postopka pred sodiščem, da bi dosegla spoštovanje ustreznih klavzul s strani izdajateljev televizijskih programov (točka 2.3).

11 Tožeča stranka je z družbo Paramount sklenila licenčni sporazum o plačljivi televiziji (Pay Television Agreement), ki je začel veljati 1. januarja 2014 (v nadaljevanju: sporazum z dne 1. januarja 2014). Člen 12 navedenega sporazuma določa, da je ozemlje, ki ga zajema, razdeljeno na „izključna“ območja, s katerimi je med drugim zajeta Francija, in na „neizključno“ območje, s katerim je zajet Mavricij. Člen 3 sporazuma z dne 1. januarja 2014 dalje določa, da družba Paramount ne bo sama izvajala pravice do prenosa na izključnih ozemljih niti tretjim strankam ne bo dovolila, da to pravico izvajajo. Priloga A.IV k navedenemu sporazumu podrobneje določa obveznosti tožeče stranke v zvezi z uporabo tehnologij geografskega filtriranja, ki preprečujejo prenos zunaj ozemelj, za katera je podeljena licenca.

12 Družba Paramount je z dopisom z dne 25. avgusta 2016 tožečo stranko obvestila o zavezi iz točke 2.2(a) Priloge k izpodbijanemu sklepu (glej točko 10 zgoraj) in je v nadaljevanju pojasnila, da ne bo sprožila postopka pred sodiščem, da bi dosegla spoštovanje ustreznih klavzul s strani izdajatelja televizijskih programov, in da odpravlja vse obveznosti, ki jih ima zadnjenavedeni na podlagi ustreznih klavzul. Družba Paramount je v tem dopisu pojasnila tudi, da ima izraz „obveznost izdajatelja televizijskih programov“ enak pomen kot v Prilogi k izpodbijanemu sklepu. Tožeča stranka je z dopisom z dne 14. oktobra 2016 odgovorila na to obvestilo in poudarila, da zavez, ki so bile sprejete v postopku, v katerega sta bila vključena le Komisija in družba Paramount, ni mogoče uveljavljati zoper njo.

Postopek in predlogi strank

13 Tožeča stranka je 8. decembra 2016 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila to tožbo.

14 S sklepom z dne 13. julija 2017, Groupe Canal +/Komisija (T-873/16, neobjavljen, EU:T:2017:556), je bila Evropski potrošniški organizaciji (BEUC) dovoljena intervencija v podporo predlogom Komisije. Z istim sklepom je bila Union des producteurs de cinéma (UPC), European Film Agency Directors (EFADs) in družbi C More Entertainment AB dovoljena intervencija v podporo predlogom tožeče stranke. Poleg tega je bila s sklepom predsednika petega senata Splošnega sodišča z dne 13. julija 2017 Francoski republiki dovoljena intervencija v podporo predlogom tožeče stranke.

15 V okviru ukrepov procesnega vodstva je bila tožeča stranka 2. maja 2018 pozvana, da odgovori na pisno vprašanje, in je to zahtevo izpolnila 15. maja 2018.

16 Tožeča stranka in družba C More Entertainment Splošnemu sodišču predlagata, naj:

– izpodbijani sklep razglasi za ničen;

– podredno, izpodbijani sklep razglasi za ničen v delu, ki se nanaša na francoski trg in na pogodbe tožeče stranke;

– Komisiji naloži plačilo stroškov.

17 Francoska republika Splošnemu sodišču predlaga, naj izpodbijani sklep razglasi za ničen.

18 UPC Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– izpodbijani sklep razglasi za ničen;

– podredno, izpodbijani sklep razglasi za ničen v delu, ki se nanaša na francoski trg;

– Komisiji naloži plačilo stroškov.

19 EFADs Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– izpodbijani sklep razglasi za ničen;

– podredno, izpodbijani sklep razglasi za ničen v delu, ki se nanaša na francoski trg ter na veljavne in prihodnje pogodbe, sklenjene s tožečo stranko;

– Komisiji naloži plačilo stroškov.

20 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbo zavrne;

– tožeči stranki, Francoski republiki, EFADs, UPC in družbi C More Entertainment naloži plačilo stroškov.

21 BEUC Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbo zavrne;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

Uvodne ugotovitve

22 Tožeča stranka v utemeljitev tožbe navaja štiri tožbene razloge, od katerih se prvi nanaša na očitno napako pri presoji glede združljivosti ustreznih klavzul s členom 101 PDEU in učinkov naloženih zavez, drugi na kršitev člena 9 Uredbe št. 1/2003 v zvezi z opredelitvijo pomislekov, odziv na katere pomenijo naložene zaveze, tretji na kršitev načela sorazmernosti in četrti na zlorabo pooblastil.

23 Kot je bilo navedeno v točki 11 zgoraj, je tožeča stranka z družbo Paramount sklenila sporazum o televizijski distribuciji, in sicer sporazum z dne 1. januarja 2014, ki vsebuje klavzule, ki so enake ustreznim klavzulam. Kot je namreč tožeča stranka pojasnila v odgovor na ukrep procesnega vodstva, obveznost družbe Paramount, da izdajateljem s sedežem v EGP, vendar zunaj ozemelj, za katere tožeča stranka uživa izključne pravice, prepove pasivno prodajo na ta ozemlja, izhaja iz členov 2 in 3 tega sporazuma. Iz teh določb zlasti izhaja, da je družba Paramount tožeči stranki podelila izključno licenco za več oblik televizijskega prenosa, da družba Paramount obdrži vse pravice, ki jih ni posebej dodelila, in da se je ta družba zavezala, da sama ne bo izvajala pravic za ozemlja, za katera ima tožeča stranka izključno pravico, niti nobeni tretji stranki ne bo dovolila, da te pravice izvaja. Iz tega izhaja, da so – ker za izvajanje zadevnih pravic katera koli tretja stranka potrebuje izrecno dovoljenje družbe Paramount – zaveze, ki jih je ta družba sprejela glede tožeče stranke, namreč da tega dovoljenja ne bo podelila, enakovredne „obveznostim družbe Paramount“, kot so opisane v točki 9 zgoraj.

24 Družba Paramount je za izvršitev svoje obveznosti iz izpodbijanega sklepa tožečo stranko obvestila o svoji odločitvi, da ne bo več ukrepala, da bi dosegla spoštovanje „obveznosti izdajatelja televizijskih programov“ do nje, in da za obdobje, v katerem so te obveznosti zajete z zavezami, ki so na podlagi izpodbijanega sklepa postale zavezujoče, te obveznosti odpravi. Kot bo podrobneje predstavljeno v točki 95 spodaj, tako dejanje družbe Paramount glede vseh njenih sopogodbenikov v EGP pomeni, da ta družba ne izpolnjuje več svojih obveznosti do tožeče stranke, ki izhajajo iz členov 2 in 3

Sporazuma z dne 1. januarja 2014, in sicer da svojim sopogodbenikom ne dovoli, da se odzovejo na nenaročene zahteve potrošnikov, ki prebivajo na ozemljih, za katera ima tožeča stranka izključno pravico prenosa.

25 Zato je izpolnitev obveznosti družbe Paramount, ki jo je tej družbi v skladu z izpodbijanim sklepom naložila Komisija, vplivala na pravni položaj tožeče stranke. Upoštevaje tudi to, da je bilo tožeči stranki dovoljeno, da v upravnem postopku sodeluje kot zainteresirana tretja stranka, in da je na podlagi dokumenta, ki ji ga je poslala Komisija, predložila stališča v zvezi s tem (glej točki 4 in 5 zgoraj), je treba ugotoviti, da ima procesno upravičenje zoper izpodbijani sklep (glej v tem smislu sodbi z dne 29. junija 2010, Komisija/Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, točka 90, in z dne 15. septembra 2016, Morningstar/Komisija, T-76/14, EU:T:2016:481, točke od 31 do 34), česar Komisija niti ne prereka.

26 Čeprav je res, da ima tožeča stranka zaradi tega vpliva procesno upravičenje zoper izpodbijani sklep, vprašanje, ali tožeča stranka pravilno opisuje učinke, ki jih ta odločitev povzroča, še naprej spada v vsebinsko presojo zadeve.

27 V zvezi s tem se v tožbi poraja bistveno vprašanje glede narave in obsega učinkov sklepa, s katerim zaveze, ki jih je predlagalo podjetje, postanejo zavezujoče v smislu člena 9 Uredbe št. 1/2003, in sicer v primeru, da zadevne zaveze pomenijo enostransko izjavo o prihodnjem neizvajanju nekaterih klavzul, ki so del sporazuma med tem podjetjem in drugim podjetjem, ki ni bilo predmet preiskave Komisije, ki mu ni bilo poslano obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah in ki ni ponudilo zavez niti ni sprejelo ponudbe takšnih zavez.

28 To vprašanje je postavljeno v okviru tretjega tožbenega razloga.

Prvi tožbeni razlog: očitna napaka pri presoji glede združljivosti ustreznih klavzul s členom 101 PDEU in učinka naloženih zavez

29 Tožeča stranka trdi, prvič, da Komisija glede ustreznih klavzul ni opredelila pomislekov, ki bi se nanašali na kršitev glede na cilj v smislu člena 101(1) PDEU. Učinek teh klavzul naj bi namreč bil spodbujanje kulturne raznolikosti, ne da bi to škodovalo konkurenci, medtem ko naj bi njihova odprava vodila k večji koncentraciji v sektorju filmske produkcije.

30 Drugič, tožeča stranka ob podpori Francoske republike trdi, da varstvo pravic intelektualne lastnine v skladu s pravili Pogodbe upravičuje določitev geografskih omejitev, kakršne so te v obravnavani zadevi. V zvezi s tem UPC trdi, da se razlikovanje med „absolutno“ in „relativno“ ozemeljsko ekskluzivnostjo na eni strani ter „aktivnimi“ in „pasivnimi“ prodajami na drugi v tako rekoč brezmejnem digitalnem okolju ne more uporabiti. Poleg tega ustrezne klavzule glede na možnosti, ki jih danes ponuja kopica platform za distribucijo plačljive televizije po spletu, z DVD-ji ali z videi na zahtevo, po mnenju tožeče stranke in Francoske republike ne pomenijo prave ekskluzivnosti in zato ne vplivajo na konkurenco. Komisija pa naj bi morala opraviti natančno analizo avdiovizualnega kinematografskega sektorja, ob neobstoju katere je z izpodbijanim sklepom dokazno breme nezakonito obrnjeno.

31 Tretjič, tožeča stranka poudarja, da se ozemeljska ekskluzivnost, ki se ji sledi z ustreznimi klavzulami, nanaša le na del vsebin na trgu plačljive televizije, zato ne more odpraviti konkurence na tem trgu. Zato tožeča stranka ob podpori UPC in Francoske republike trdi, da ustrezne klavzule omogočajo določitev ustreznega plačila, ki je nujno potrebno za imetnike avtorskih pravic, v okviru konkurence, ki temelji na zaslugah in je prilagojena značilnostim posameznih nacionalnih trgov glede na prilagojeno organizacijo projekcij. Zagotavljajo tudi preživetje poslovnega modela, ki ga izvajajo ponudniki storitev, kot je tožeča stranka. Ta model naj bi omogočal objektivno porazdelitev tveganja

za financiranje filmske produkcije Unije, v katerega mora tožeča stranka vložiti znaten del svojih skupnih sredstev. Po mnenju UPC zadevni model ustreza veljavni zakonodaji v nekaterih nacionalnih pravnih redih, Komisija pa glede njih ni opravila pregleda.

32 Zato naj bi, četrtič, nemožnost uporabe ustreznih klavzul sicer posredno, vendar gotovo vplivala na celoto pogodbenih razmerij v sektorju in povzročila pojav širokih licenc na ravni Unije, ki bi v škodo proizvajalcev Unije porušile ravnovesje pri pogajanjih. Razpoložljivost financiranja za avdiovizualno produkcijo Unije, vključno prek prispevkov, ki jih radiodifuzne hiše plačajo nacionalnim avdiovizualnim subjektom, naj bi bila namreč posledično radikalno omejena, kar bi ogrozilo kakovost in raznovrstnost ponudbe za potrošnike ter ne nazadnje tudi kulturno raznolikost, ki je zaščitena v skladu s členom 3 PEU in členom 167(4) PDEU. Vendar naj Komisija zgolj s tem, da je navedla, da bi lahko družba Paramount na podlagi zavez licence še naprej podeljevala na ozemeljski podlagi, ne bi pravno zadostno obrazložila svoje odločitve glede upoštevnosti te okoliščine glede na posledice, ki jih je opredelila tožeča stranka.

33 Komisija ob podpori BEUC izpodbija utemeljenost tega tožbenega razloga.

34 Opozoriti je treba, da člen 9(1) Uredbe št. 1/2003 določa:

„Kadar namerava Komisija sprejeti odločbo, ki zahteva odpravo kršitve, in zadevna podjetja ponudijo zaveze, da bodo upoštevala skrbi, ki jih je v predhodni oceni izrazila Komisija, lahko Komisija z odločbo spremeni te zaveze v zavezujoče za podjetja. Takšna odločba je lahko časovno omejena in zaključuje, da ni več vzrokov za ukrepanje Komisije.“

35 V uvodni izjavi 13 Uredbe št. 1/2003 je navedeno:

„Kadar v poteku postopka, ki lahko pripelje do prepovedi sporazuma ali ravnanja, podjetja ponudijo Komisiji zavezo za izpolnitev njenih zahtev, mora imeti Komisija možnost izdati odločbe, zavezujoče za ta podjetja. Zavezujoče odločbe naj bi zagotovile, da ni več nobenih vzrokov za ukrepanje Komisije, brez ugotavljanja, ali je šlo ali še vedno gre za kršitev. […]“

36 Zato je vloga Komisije v okviru člena 9 Uredbe št. 1/2003 omejena na to, da preveri, ali zadevne zaveze odpravljajo pomisleke, o katerih je obvestila zadevna podjetja, in ali so ta podjetja ponudila manj omejevalne zaveze, ki prav tako ustrezno odpravljajo te pomisleke (sodba z dne 29. junija 2010, Komisija/Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, točka 41).

37 Poudariti je treba tudi, da je, kot izhaja iz člena 9 Uredbe št. 1/2003, predhodna ocena, na katero se sklicuje ta določba (glej točko 34 zgoraj), namenjena podjetjem, v zvezi s katerimi se vodi preiskava Komisije, njen cilj pa je tem podjetjem omogočiti, da presodijo, ali bi bilo primerno predlagati ustrezne zaveze, s katerimi bi se odpravile težave v zvezi s konkurenco, ki jih je ugotovila Komisija. Konec postopka za ugotavljanje kršitev, ki poteka proti tem podjetjem, jim namreč omogoči, da se izognejo ugotovitvi kršitve konkurenčnega prava in morebitni globi (sodba z dne 29. junija 2010, Komisija/Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, točka 48).

38 Iz teh preudarkov izhaja, da čeprav mora obrazložitev sklepa, ki se sprejme na podlagi člena 9 Uredbe št. 1/2003, vključevati predhodno oceno, na podlagi katere so se začela uspešna pogajanja o zavezah, ta obrazložitev nikakor ne more vsebovati vseh podatkov, ki so potrebni za ugotovitev kršitve člena 101(1) PDEU, niti, *a fortiori*, elementov, na podlagi katerih se lahko šteje, da odstavka 3 te določbe ni mogoče uporabiti v zvezi s prvotno spornim ravnanjem.

39 Zato se lahko, kot trdi Komisija, nadzor zakonitosti izpodbijanega sklepa nanaša samo na to, ali okoliščine, predstavljene v izpodbijanem sklepu, utemeljujejo pomisleke glede konkurence, ali – če je odgovor pritrdilen – zaveze, ki so postale zavezujoče, odpravljajo te pomisleke in, nazadnje, ali družba Paramount ni ponudila manj omejevalnih zavez, ki prav tako ustrezno odpravljajo te pomisleke.

40 V zvezi s tem je Komisija v točkah od 37 do 44 obrazložitve izpodbijanega sklepa navedla, da sporazumi, ki vodijo do absolutne ozemeljske ekskluzivnosti, ponovno postavijo pregrade na nacionalnih trgih in ogrožajo cilje Pogodbe za vzpostavitev enotnega trga. Za te klavzule se torej šteje, da je njihov cilj omejevanje konkurence, razen če druge okoliščine, ki se uporabljajo v njihovem gospodarskem in pravnem okviru, dopuščajo ugotovitev, da ne morejo doseči takega rezultata. Kar zadeva zadnji vidik, je namen zaščite avtorskih pravic avtorju zagotoviti primerno nagrado, in ne najvišjega možnega plačila, ki bi bilo plod ureditve, ki bi izključevala vsakršno čezmejno opravljanje storitev razširjanja televizijskih programov in tako povzročila absolutno teritorialno zaščito.

41 Vendar je, kot je Komisija navedla v točkah od 46 do 49 obrazložitve izpodbijanega sklepa, glede na vsebino, cilje ter gospodarski in pravni okvir ustreznih klavzul njihov namen izključitev vsakršne čezmejne konkurence in zagotovitev popolne ozemeljske zaščite radiodifuznim hišam, ki so sopogodbenice družbe Paramount.

42 Ugotoviti je treba, da so razlogi, povzeti v točkah 40 in 41 zgoraj, utemeljeni in zadostujejo za utemeljitev pomislekov o združljivosti ustreznih klavzul s členom 101(1) PDEU. Zato je v nasprotju s tem, kar trdijo tožeča stranka, Francoska republika, EFADs, UPC in družba C More Entertainment, izpodbijani sklep v pravno zadostni meri obrazložen in brez napak v zvezi z utemeljenostjo njegovih razlogov.

43 Natančneje, v dejanskih okoliščinah, zaznamovanih s pomembnimi ovirami, ki močno omejujejo možnosti za čezmejno razširjanje televizijskih programov, to, da je imetnik avtorske pravice podelil izključno pravico razširjanja avdiovizualne vsebine na ozemlju ene države članice le enemu imetniku licence ter tako v določenem obdobju drugim subjektom, ki niso pridobili dovoljenja imetnikov zadevnih pravic in tem tudi niso plačali nadomestila, njeno razširjanje prepovedal, sicer ne zadostuje za ugotovitev, da je treba za tak sporazum šteti, da je predmet, sredstvo ali posledica omejevalnega sporazuma, ki je s Pogodbo prepovedan (glej v tem smislu sodbi z dne 6. oktobra 1982, Coditel in drugi, 262/81, EU:C:1982:334, točki 15 in 16, in z dne 4. oktobra 2011, Football Association Premier League in drugi, C-403/08 in C-429/08, EU:C:2011:631, točka 137).

44 Zato lahko imetnik avtorske pravice načeloma podeli enemu imetniku licence izključno pravico do satelitskega radiodifuznega oddajanja – v določenem obdobju – vsebine, ki je varovana na podlagi te pravice, iz ene same države članice oddajanja ali iz več držav članic (sodba z dne 4. oktobra 2011, Football Association Premier League in drugi, C-403/08 in C-429/08, EU:C:2011:631, točka 138).

45 Nasprotno pa, če sporazumi, ki jih sklene imetnik avtorske pravice, vključujejo klavzule, v skladu s katerimi mora navedeni imetnik odslej vsem svojim sopogodbenikom na trgu EGP prepovedati pasivno prodajo na geografske trge, ki so zunaj države članice, za katero jim dodeli izključno licenco, se s temi klavzulami podeli pogodbeno določena absolutna ozemeljska ekskluzivnost, zaradi česar kršijo člen 101(1) PDEU.

46 Sporazum, s katerim se ponovno postavijo pregrade na nacionalnih trgih, lahko namreč ogroža cilje Pogodbe za dosego integracije teh trgov z vzpostavitvijo enotnega trga. Tako je glede sporazumov, katerih namen je predeliti trge po nacionalnih mejah ali otežiti prodor na nacionalne trge, načeloma treba šteti, da je njihov cilj omejevanje konkurence v smislu člena 101(1) PDEU (sodba z dne 4. oktobra 2011, Football Association Premier League in drugi, C-403/08 in C-429/08, EU:C:2011:631, točka 139).

47 V zvezi s tem je treba upoštevati razvoj prava Unije, ki se je zgodil predvsem zaradi sprejetja Direktive Sveta 89/552/EGS z dne 3. oktobra 1989 o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov držav članic o opravljanju dejavnosti razširjanja televizijskih programov (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 6, zvezek 1, str. 224) in Direktive Sveta 93/83/EGS z dne 27. septembra 1993 o uskladitvi določenih pravil o avtorski in sorodnih pravicah v zvezi s satelitskim radiodifuznim oddajanjem in kabelsko retransmisijo (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 134), katerih

namen je zagotoviti prehod z nacionalnih trgov na enotni trg produkcije in distribucije programov (sodba z dne 4. oktobra 2011, Football Association Premier League in drugi, C-403/08 in C-429/08, EU:C:2011:631, točka 121).

48 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da se, če je namen licenčnega sporazuma prepovedati ali omejiti čezmejno opravljanje storitev radiodifuznega oddajanja, šteje, da je njegov cilj omejevanje konkurence, razen če druge okoliščine, ki se uporabljajo v njegovem gospodarskem in pravnem okviru, dopuščajo ugotovitev, da tak sporazum ne more škoditi konkurenci (sodba z dne 4. oktobra 2011, Football Association Premier League in drugi, C-403/08 in C-429/08, EU:C:2011:631, točka 140).

49 Zato je treba preučiti tako predmet kot gospodarski in pravni okvir, v katerega so umeščene ustrezne klavzule.

50 V zvezi s tem je, kot je razvidno iz točk 3, 8, 9, 11 in 23 zgoraj, predmet vzajemnih obveznosti, ki so bile na podlagi ustreznih klavzul določene med družbo Paramount in njenimi sopogodbeniki, med njimi tožečo stranko, prav odprava čezmejnega opravljanja radiodifuznega oddajanja avdiovizualne vsebine, ki je predmet sporazumov, ki se nanje nanašajo. Te klavzule zato s sporazumom podeljujejo absolutno ozemeljsko zaščito in njihov cilj je odprava vsakršne čezmejne konkurence med različnimi radiodifuznimi hišami na področju storitev, ki jih te ponujajo. Zato so te klavzule, ker pomenijo oviro za konkurenco, ki je v smislu člena 101(1) PDEU prepovedana, ob upoštevanju preudarkov iz točk od 43 do 48 zgoraj lahko vzbudile pomisleke pri Komisiji (glej v tem smislu sodbo z dne 4. oktobra 2011, Football Association Premier League in drugi, C-403/08 in C-429/08, EU:C:2011:631, točki 142 in 144).

51 Poleg tega glede gospodarskega in pravnega okvira ustreznih določb v nasprotju s trditvami tožeče stranke, Francoske republike, EFADs, UPC in družbe C More Entertainment to, da se zadevni sporazumi o televizijski distribuciji nanašajo na dela, ki so varovana z avtorsko pravico, ne dopušča ugotovitve, da ne morejo škoditi konkurenci.

52 Na eni strani namreč zaveze, ki so postale zavezujoče na podlagi izpodbijanega sklepa, ne vplivajo na samo podelitev izključnih licenc za razširjanje televizijskih vsebin, s pravicami katerih razpolaga družba Paramount. Nasprotno, z zadevnimi zavezami se želi doseči prenehanje uporabe ustreznih klavzul, ki vodijo do absolutne ozemeljske ekskluzivnosti in katerih predmet je odprava vsakršne konkurence med različnimi radiodifuznimi hišami glede del, ki so zajeta s temi pravicami, in sicer na podlagi celote vzajemnih obveznosti, ki je določena v sporazumih o televizijski distribuciji.

53 Na drugi strani, čeprav je namen posebnega predmeta intelektualne lastnine zlasti to, da se imetnikom pravic, ki iz nje izhajajo, zagotovi možnost gospodarskega izkoriščanja, to ne spremeni dejstva, da ta predmet zadnjenavedenim ne zagotavlja možnosti zahtevati najvišje možno plačilo, temveč le primerno nagrado. Ta ugotovitev je potrjena z uvodno izjavo 10 Direktive 2001/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. maja 2001 o usklajevanju določenih vidikov avtorske in sorodnih pravic v informacijski družbi (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 230) in z uvodno izjavo 5 Direktive 2006/115/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2006 o pravici dajanja v najem in pravici posojanja ter o določenih pravicah, sorodnih avtorski pravici, na področju intelektualne lastnine (UL 2006, L 376, str. 28) (sodba z dne 4. oktobra 2011, Football Association Premier League in drugi, C-403/08 in C-429/08, EU:C:2011:631, točki 107 in 108).

54 Ustrezna nagrada za imetnika te pravice je tista, ki je v primernem razmerju z resničnim ali potencialnim številom oseb, ki uživajo ali želijo uživati zagotavljano storitev. Tako mora biti na področju televizijskega razširjanja programske vsebine ta nagrada zlasti v primernem razmerju z vidiki zadevnih oddaj, kot so njihovo dejansko občinstvo, potencialno občinstvo in jezikovna različica. Ta pristop je potrjen tudi v uvodni izjavi 17 Direktive 93/83 (sodba z dne 4. oktobra 2011, Football Association Premier League in drugi, C-403/08 in C-429/08, EU:C:2011:631, točki 109 in 110).

55 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da v okviru sistema licenc brez klavzul za delitev trgov po nacionalnih mejah nič ne nasprotuje temu, da si imetnik pravic izpogaja znesek, ki upošteva potencialno občinstvo tako v državi članici, za katero je dodeljena izključna licenca, kot v kateri koli drugi državi članici, v kateri se prav tako sprejemajo programi, na katere se nanaša sporazum o distribuciji. Tehnologija, ki se zahteva za sprejemanje del, ki so zajeta z zadevnimi pravicami, namreč omogoča določitev dejanskega in potencialnega občinstva, in sicer s porazdelitvijo po državah izvora zahteve po nakupu (glej v tem smislu sodbo z dne 4. oktobra 2011 v združenih zadevah Football Association Premier League in drugi, C-403/08 in C-429/08, EU:C:2011:631, točki 112 in 113). Ta tehnologija omogoča tudi moduliranje promocijskih akcij, da bi se te omejile na ozemlje, za katero je podeljena izključna licenca.

56 V takih okoliščinah imetniku pravic nič ne preprečuje, da zahteva doplačilo v zameno za licenco, ki upošteva dejansko in potencialno občinstvo v celotnem EGP. Nasprotno pa nujno večje doplačilo, ki se plača za absolutno ozemeljsko ekskluzivnost, temelji na umetnih razlikah v cenah med razdrobljenimi nacionalnimi trgi, ki niso združljive z osnovnim ciljem Pogodbe, to je vzpostavitvijo notranjega trga. Zato to doplačilo presega okvire, ki so potrebni za zagotovitev ustrezne nagrade tem imetnikom (glej v tem smislu sodbo z dne 4. oktobra 2011, Football Association Premier League in drugi, C-403/08 in C-429/08, EU:C:2011:631, točke od 114 do 116).

57 Tako lahko v zvezi z dejavnostjo subjekta, kot je tožeča stranka, to, da je družba Paramount za izvedbo zavez, ki so na podlagi izpodbijanega sklepa postale zavezujoče, izjavila, da ustreznih klavzul ne namerava več uporabljati, odtehta morebitno znižanje cen naročnin na francoskem ozemlju, ki so bile dotlej določene na neki ravni zaradi absolutne ozemeljske zaščite, ki je bila zagotovljena z uporabo teh klavzul. Ta izjava pomeni, da se lahko tožeča stranka zdaj obrne na stranke v celotnem EGP, in ne le v Franciji. To je v skladu z osnovnim ciljem, ki mu sledi Pogodba, s katero je vzpostavljen trg brez notranjih meja, v katerem konkurenca ni izkrivljena s sporazumi, odločitvami ali usklajenimi ravnanji, ki so s členom 101(1) PDEU prepovedani. Zato tudi če tožeča stranka del svojih prihodkov nameni za financiranje proizvodov v avdiovizualnem sektorju, ki potrebujejo posebno podporo, ji normalna konkurenčna igra, ki je odslej dostopna na ravni EGP, daje možnosti, ki so ji bile z upoštevnimi klavzulami – dokler je družba Paramount nameravala zahtevati njihovo spoštovanje – zaprte.

58 Iz tega izhaja, da je treba trditve tožeče stranke, Francoske republike, EFADs, UPC in družbe C More Entertainment, ki so temeljile na domnevni zakonitosti ustreznih klavzul glede na člen 101(1) PDEU (glej točke od 29 do 32 zgoraj), zavrniti. Iz razlogov, navedenih v točki 55 zgoraj, to velja tudi za domnevno nemožnost razlikovanja med aktivno in pasivno prodajo zunaj izključnega ozemlja v digitalnem okolju (glej točko 30 zgoraj).

59 Poleg tega trditev, ki temeljijo na tem, da ustrezne klavzule spodbujajo kulturno proizvodnjo in raznolikost in da naj bi njihova ukinitev ogrozila kulturno proizvodnjo Unije (glej točke od 30 do 32 zgoraj), v delu, v katerem jih je treba razumeti tako, da se nanašajo na uporabo člena 101(3) PDEU za ustrezne klavzule, ni mogoče sprejeti.

60 S temi trditvami se sicer res uveljavlja, da ustrezne klavzule prispevajo k izboljšanju proizvodnje ali distribucije proizvodov v avdiovizualnem sektorju.

61 Vendar kot je razvidno iz razlogov, navedenih v točkah od 34 do 39 zgoraj, je postopek za sprejetje ponujenih zavez urejen z načelom, da so preiskovana podjetja obveščena o pomislekih Komisije in presodijo ustreznost predlaganja zavez za prihodnost v zameno za to, da Komisija ne ugotovi pretekle kršitve. Komisija nato presodi primernost tega, da se v zameno za zaveze, ki se nujno nanašajo na prihodnost in preženejo vse njene pomisleke v zvezi s tem, odpove ugotovitvi kršitve člena 101(1) PDEU in tako prihrani sredstva, ki bi jih morala nameniti za obravnavano zadevo.

62 V teh okoliščinah je vprašanje, ali ravnanje, ki je povzročilo zadevne pomisleke, izpolnjuje kumulativne pogoje za uporabo člena 101(3) PDEU, v nasprotju z naravo sklepa, kakršen je izpodbijani sklep. Na eni strani namreč uporaba te določbe predpostavlja ugotovitev kršitve člena 101(1) PDEU. Na drugi strani se pri uporabi člena 101(3) PDEU določijo učinki, ki spodbujajo konkurenco in ki izhajajo iz sporazuma, ki krši člen 101(1) PDEU, in preveri, ali ti pozitivni učinki prevladajo nad protikonkurenčnimi učinki (sodba z dne 23. oktobra 2003, Van den Bergh Foods/Komisija, T-65/98, EU:T:2003:281, točka 107).

63 Vendar, prvič, kot je bilo navedeno v točkah 34 in 35 zgoraj, lahko Komisija ponujeno zavezo, kadar meni, da ta odpravlja njene pomisleke, spremeni v zavezujočo s sklepom za podjetje, ki jo je ponudilo, ne da bi ta institucija v zadevnem sklepu lahko ugotovila, ali je prišlo do kršitve oziroma ali ta še vedno traja.

64 Drugič, namen spremembe zavez v zavezujoče je prav odprava pomislekov Komisije glede konkurence, pri čemer se izključi vsakršna kršitev člena 101(1) PDEU v prihodnje, kar bi izgubilo smisel, če bi se uporabil člen 101(3) PDEU. Namen zadnjenavedene določbe namreč ni, da je podjetje, glede katerega se vodi preiskava, prisiljeno v spremembo ravnanja, v zvezi s katerim je Komisija izrazila pomisleke glede konkurence, temveč prav to, da se za člen 101(1) PDEU razglasi, da ga ni mogoče uporabiti, s čimer se temu podjetju omogoči, da nadaljuje dejavnost, zaradi katere je bila preiskava začeta.

65 Zato, čeprav lahko Komisija res sprejme in v zavezujočo spremeni predlagano zavezo, v skladu s katero se sporazum, odločitev ali usklajeno ravnanje, ki vzbujajo pomisleke glede člena 101(1) PDEU, spremenijo, da bi izpolnjevali pogoje iz člena 101(3) PDEU, ji, kadar – kot v obravnavanem primeru – ponujena zaveza pomeni popolno opustitev takega ravnanja, ni treba presoditi, ali tak sporazum, odločitev ali usklajeno ravnanje te pogoje izpolnjuje.

66 Iz navedenega izhaja, da Splošnemu sodišču v okviru nadzora zakonitosti, za katerega je pristojno na podlagi člena 263 PDEU, ni treba odločati o trditvah tožeče stranke, ki se nanašajo na to, da ustrezne klavzule spodbujajo kulturno proizvodnjo in raznolikost ter da naj bi njihova ukinitev ogrozila kulturno proizvodnjo Unije. Nasprotno pa lahko tožeča stranka te trditve navede pred nacionalnim sodiščem v postopku, ki bi ga zoper družbo Paramount sprožila na podlagi sporazuma z dne 1. januarja 2014, ker se lahko to sodišče v zvezi s tem obrne bodisi v skladu s členom 15 Uredbe št. 1/2003 na Komisijo bodisi v skladu s členom 16 te uredbe in členom 267 PDEU na Sodišče (glej točko 102 spodaj).

67 Vsekakor je treba ugotoviti, da preudarki iz točk od 53 do 57 zgoraj izključujejo uporabo člena 101(3) PDEU, saj upoštevne klavzule nalagajo omejitve, ki presegajo to, kar je potrebno za proizvodnjo in distribucijo avdiovizualnih del, ki potrebujejo zaščito pravic intelektualne lastnine, in zato ne izpolnjujejo vsaj enega od kumulativnih pogojev iz člena 101(3) PDEU, in sicer da se zadevnim podjetjem ne smejo naložiti omejitve, ki niso nujno potrebne za zaščito teh pravic (glej v tem smislu sodbo z dne 4. oktobra 2011, Football Association Premier League in drugi, C-403/08 in C-429/08, EU:C:2011:631, točka 145).

68 Natančneje, na eni strani absolutna teritorialna zaščita očitno presega to, kar je nujno za izboljšanje proizvodnje ali distribucije oziroma za spodbujanje tehničnega ali gospodarskega napredka, ki se zahteva v členu 101(3) PDEU, kar je razvidno iz tega, da so stranke zadevnih sporazumov določile prepoved kakršnega koli čezmejnega opravljanja storitev razširjanja televizijskih programov, in to tudi za dela, za katera je licenco podelila družba Paramount in ki se razširjajo na ozemlju ene države članice (glej v tem smislu sodbo z dne 8. junija 1982, Nungesser in Eisele/Komisija, 258/78, EU:C:1982:211, točka 77).

69 Iz preudarkov v točki 57 zgoraj pa je razvidno, da se lahko morebitno znižanje prihodkov tožeče stranke od strank v Franciji odtehta s tem, da lahko ta zaradi izvajanja zavez, ki so na podlagi izpodbijanega sklepa postale zavezujoče, zdaj obrne na stranke v celotnem EGP, in ne le v Franciji.

70 Na drugi strani se trditev, da ustrezne klavzule ne ukinjajo vsakršne konkurence glede del, ki so zajeta z njimi, ker so ta na voljo tudi na nosilcih, ki z njimi niso zajeti, nanaša na pogoj iz člena 101(3)(b) PDEU. Razlogi, navedeni v točkah od 53 do 56 in od 67 do 69 zgoraj, pa zadostujejo za izključitev uporabe člena 101(3) PDEU (sodba z dne 8. junija 1982, Nungesser in Eisele/Komisija, 258/78, EU:C:1982:211, točke 74, 75 in 78).

71 Komisija je te preudarke v bistvu navedla v točkah od 40 do 44 obrazložitve izpodbijanega sklepa v okviru predhodne analize o uporabi člena 101(1) PDEU.

72 Iz tega sledi, da je treba, tudi če bi bilo treba šteti, da je bila Komisija dolžna preučiti možnost uporabe člena 101(3) PDEU v spornem postopku, ugotovitev iz točke 52 obrazložitve izpodbijanega sklepa, da je bilo z njeno predhodno preiskavo ugotovljeno, da kumulativni pogoji za uporabo člena 101(3) PDEU niso bili izpolnjeni, razlagati v povezavi z razlogi, navedenimi v točkah od 40 do 44 obrazložitve izpodbijanega sklepa. Za to presojo Komisije je treba torej šteti, da ni napačna.

73 Zato je, prvič, izpodbijani sklep v pravno zadostni meri obrazložen glede tega, ali so zaveze, ki jih je v obravnavanem primeru ponudila družba Paramount, in sicer da ne bo več izvajala ustreznih klavzul, primerne za odpravo pomislekov, ki jih je Komisija izrazila glede konkurence, in drugič, ta institucija s tem, da je na to vprašanje odgovorila pritrdilno, ni storila napake.

74 Zato je treba prvi tožbeni razlog zavrniti.

75 Zdaj je treba preučiti tretji tožbeni razlog.

Tretji tožbeni razlog: kršitev načela sorazmernosti

76 Tretji tožbeni razlog je sestavljen iz dveh delov, od katerih se prvi nanaša na kršitev načela sorazmernosti zaradi očitne nesorazmernosti zavez, ki so postale zavezujoče (glej točki 77 in 78 spodaj), drugi pa na neutemeljen vpliv na pogodbene pravice tretjih strank, kakršna je tožeča stranka (glej točko 79 spodaj).

77 Tožeča stranka namreč ob podpori Francoske republike trdi, da se načelo sorazmernosti na področju zavez uporablja tudi, če te temeljijo na ponudbi, ki jo poda stranka, glede katere se vodi preiskava. V zvezi s tem bi morala Komisija preveriti, ali zaveze odpravljajo pomisleke, ki jih je opredelila, in ali zadevno podjetje ni predlagalo manj omejevalnih zavez, ki prav tako ustrezno odpravljajo te pomisleke.

78 Vendar naj bi Komisija v zavezujoče spremenila zaveze, ki ne ustrezajo pomislekom, navedenim v njeni predhodni oceni, tako da so očitno bolj omejevalne, kot bi bilo to za odpravo dejansko opredeljenih pomislekov potrebno. Ta presoja naj bi bila še toliko bolj upravičena, ker naj bi imele sporne zaveze zaradi izgube prihodkov, ki bi jih izdajatelji televizijskih programov lahko namenili snemanju evropskih filmov, negativen učinek na kulturno raznolikost znotraj celotnega EGP.

79 Tožeča stranka na drugi strani ob podpori Francoske republike trdi, da zaveze, ki so na podlagi izpodbijanega sklepa postale zavezujoče, vplivajo na interese tretjih strank, ker pomenijo enostransko spremembo sporazuma z dne 1. januarja 2014 glede pogodbenih pogojev, iz katerih izhajajo njene pravice, ne da bi se upravni postopek nanašal na zadevni sporazum, kar naj bi negativno vplivalo na njene procesne pravice. Iz Obvestila Komisije o dobrih praksah za izvajanje postopkov v zvezi s členoma 101 in 102 PDEU (UL 2011, C 308, str. 6) pa naj bi izhajalo, da se mora zaveza za to, da bi bila sprejeta, med drugim uporabljati neposredno v smislu, da ne sme biti odvisna od volje tretje stranke, ki z njo ni zavezana. Zato mora Komisija, če zaveza pomeni spremembo pogodbenega

razmerja, za katero je – kot v obravnavani zadevi – potrebno soglasje pogodbenih strank, ponujeno zavezo zavrniti. Ker je Komisija od svojega obvestila odstopila, ne da bi v izpodbijanem sklepu podala kakršno koli utemeljitev, naj bi bilo treba ta sklep razglasiti za ničen.

80 Prvič, Komisija ponovno trdi, da so predlagane zaveze ustrezno odpravljale pomisleke, ki jih je opredelila glede konkurence, zato njej ni bilo treba iskati manj drage ali manj zavezujoče rešitve.

81 Drugič, Komisija trdi, da je pravilno upoštevala interese tretjih strank, ker jih je pozvala, naj predložijo svoja stališča, ki jih je tudi preučila.

82 Tretjič, Komisija ob podpori BEUC trdi, da tožeči stranki z izpodbijanim sklepom niso bile odvzete pogodbene pravice, ta sklep pa tudi ni vplival na vrednost ustreznih klavzul. Nasprotno, to, da družba Paramount ne bi več pristopala k zadevnim klavzulam ali da z njimi ne bi bila več zavezana, naj bi bila zgolj posledica odločitve te družbe. Komisija v zvezi s tem, četrtič, poudarja, da izpodbijani sklep nima učinka *erga omnes* in da nikakor ne posega v morebitno tožbo tožeče stranke zoper družbo Paramount zaradi kršitve njenih pogodbenih obveznosti. Ob preučitvi s tega vidika zaveze, ki jih je ponudila družba Paramount, niso bile odvisne od volje tretje stranke v smislu točke 128 Obvestila Komisije o dobrih praksah za izvajanje postopkov v zvezi s členoma 101 in 102 PDEU. Poleg tega naj sporazum z dne 1. januarja 2014 ne bi vseboval klavzule, ki bi bila enakovredna klavzuli iz točke 2(b) obrazložitve izpodbijanega sklepa.

83 Najprej je treba preučiti drugi del tretjega tožbenega razloga, ki se nanaša na vpliv na pogodbene pravice tretje stranke, kot je tožeča stranka, zaradi kršitve načela sorazmernosti.

84 Nasprotno pa so trditve, ki so bile navedene v okviru prvega dela tega tožbenega razloga in se nanašajo na kršitev načela sorazmernosti, ker naj zaveze, ki so postale zavezujoče, ne bi temeljile na primerni predstavitvi pomislekov in naj bi presegale tisto, kar bi bilo potrebno za odpravo dejansko predstavljenih pomislekov (glej točki 77 in 78 zgoraj), v resnici pomešane s tistimi, ki so bile podane v utemeljitev drugega tožbenega razloga. Zato bodo obravnavane v okviru slednjega.

85 Iz trditev strank je razvidno, da soglašajo glede premise, da akt, kakršen je izpodbijani sklep, ne more zakonito povzročiti odprave ustreznih klavzul sporazuma z dne 1. januarja 2014 za tožečo stranko. Komisija namreč v odgovoru na trditev tožeče stranke v zvezi s tem (glej točko 79 zgoraj) navaja, da izpodbijani sklep nima takega učinka, temveč družbi Paramount zgolj nalaga, da svojim sopogodbenikom izjavi, da ustreznih klavzul ne namerava več izpolnjevati. Po mnenju Komisije ta obveznost nikakor ne vpliva na morebitno presojo nacionalnega sodišča o veljavnosti zadevnih klavzul na podlagi tožbe, ki bi jo tožeča stranka zoper družbo Paramount vložila pred njim.

86 Pravica gospodarskih subjektov, da svoje odnose oblikujejo po svoji volji, kot je izražena v sporazumih, ki jih sklenejo, je namreč del pogodbene svobode. Ta svoboda, ki vključuje možnost izbire gospodarskih partnerjev in določitve vsebine sporazuma, je zagotovljena s členom 16 Listine o temeljnih pravicah Evropske unije, ki določa svobodo gospodarske pobude (sodba z dne 22. januarja 2013, Sky Österreich, C-283/11, EU:C:2013:28, točki 42 in 43).

87 Čeprav svoboda gospodarske pobude res ni absolutna pravica in jo je treba upoštevati glede na njeno vlogo v družbi, mora biti njeno omejevanje v skladu s členom 52(1) Listine o temeljnih pravicah predpisano z zakonom in spoštovati bistveno vsebino navedene svoboščine (glej v tem smislu sodbo z dne 22. januarja 2013, Sky Österreich, C-283/11, EU:C:2013:28, točke od 45 do 48).

88 V zvezi s tem iz člena 9 Uredbe št. 1/2003 (glej točko 34 zgoraj) izhaja, da mora ponudba, ki jo podjetje poda na podlagi te določbe, pomeniti „zavezo“. Vsebovati mora popuščanje, in sicer omejitev razpona ravnanj, h katerim se nagiba. Ta zaveza je lahko bodisi obveznost ravnati na določen način bodisi obveznost vzdržati se ravnanja.

89 Poleg tega lahko Komisija, če meni, da ponujena zaveza odpravlja njene pomisleke, to s sklepom za podjetje, ki jo je ponudilo, spremeni v obvezno, ne da bi lahko ta institucija v zadevnem sklepu odločila, ali je prišlo do kršitve oziroma ali ta še vedno traja. Ta sklep je, kot v obravnavanem primeru, naslovljen samo na podjetja, ki so ponudila zavezo, in je v skladu s členom 288, četrti odstavek, PDEU, zavezujoč le zanje.

90 Zato je treba ugotoviti, tako kot trdita tožeča stranka in Komisija, da sklep, sprejet na podlagi člena 9 Uredbe št. 1/2003, ne sme imeti namena ali učinka, da zavezo v smislu, predstavljenem v točki 88 zgoraj, spremeni v zavezujočo za subjekte, ki je niso ponudili in ki ji niso sprejeli.

91 Taka možnost bi namreč bila v nasprotju z besedilom člena 9 in uvodne izjave 13 Uredbe št. 1/2003 (glej točko 35 zgoraj), iz katerega izhaja, da je treba zaveze, ki jih je Komisija sprejela, spremeniti v zavezujoče za podjetja, ki so jih predlagala. Ta pristop se odraža tudi v točki 115 Obvestila Komisije o dobrih praksah za izvajanje postopkov v zvezi s členoma 101 in 102 PDEU. V tej točki je navedeno, da „[č]e Komisija sprejme […] zaveze, lahko sprejme sklep, zavezujoč za stranke, v zvezi s katerimi poteka postopek“. Ni pa sporno, da tožeča stranka kot tretja stranka, ki ni prejela obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah, ni bila stranka, „v zvezi s katero poteka postopek“, ki ga je Komisija začela izključno zoper družbo Paramount in Sky. Zato bi – kadar je zaveza v tem, da se pogodbena klavzula, ki podeljuje pravice tretjim strankam, ne izvede – priznanje pristojnosti Komisiji, da zavezo v razmerju do navedene tretje stranke spremeni v zavezujočo, ne da bi jo ta ponudila in ne da Komisija zoper njo začela postopek, pomenilo poseg v pogodbeno svobodo zadevnega subjekta, ki presega določbe člena 9 Uredbe št. 1/2003.

92 Ta ugotovitev je poleg tega potrjena s točko 128 Obvestila Komisije o dobrih praksah za izvajanje postopkov v zvezi s členoma 101 in 102 PDEU, ki določa:

„Zaveze morajo biti nedvoumne in samoizvršljive. [To pomeni, da njihovo izvajanje ne sme biti odvisno od volje tretje stranke, ki je zaveze ne zavezujejo.] Poleg tega bi moralo podjetje, kadar se zaveze ne morejo izvesti brez strinjanja tretjih strank (npr. kadar ima tretja stranka, ki ne bi bila primeren kupec v okviru zavez, predkupno pravico), predložiti dokaze o strinjanju tretje stranke.“

93 V teh okoliščinah se postavlja vprašanje, ali je ob upoštevanju besedila izpodbijanega sklepa in pravnega okvira, v katerem je bil ta sprejet, namen ali posledica tega sklepa ta, da se zaveza, ki jo je ponudila družba Paramount, v nasprotju s členom 9 Uredbe št. 1/2003 izenači z zavezo, ki bi jo ponudila tožeča stranka.

94 V zvezi s tem je treba navesti, prvič, da so v skladu s členom 1 izpodbijanega sklepa zaveze iz Priloge k temu sklepu zavezujoče za družbo Paramount, njene naslednike in njene hčerinske družbe. Iz izpodbijanega sklepa torej ne izhaja, da ta sopogodbenikom družbe Paramount, kot je tožeča stranka, nalaga kakršne koli obveznosti.

95 Drugič, to, da se je družba Paramount na splošno zavezala, da za zagotovitev spoštovanja obveznosti izdajateljev televizijskih programov, da zunaj svojega izključnega ozemlja, kot je določeno v točki 2.2(a) Priloge k izpodbijanemu sklepu, ne bodo izvajali pasivnih prodaj, ne bo sprožila postopka pred sodiščem, samodejno pomeni, da družba Paramount ne izpolnjuje svoje obveznosti iz točke 2.2(b) te priloge, da take prodaje prepove. Ta zaveza samodejno pomeni ogrozitev pogodbene pravice, ki jo imajo izdajatelji televizijskih programov, sopogodbeniki družbe Paramount, v razmerju do te družbe in ki vsakemu od njih zagotavlja absolutno ozemeljsko ekskluzivnost glede predmeta danega licenčnega sporazuma o proizvodnji plačljivih televizijskih programov.

96 V tem okviru pa se postavlja vprašanje, ali do tega rezultata pride zaradi izpodbijanega sklepa in naj bi torej šlo za nepovratni učinek v razmerju do tretje osebe, ki zaveze, ki je postala zavezujoča, ni niti ponudila niti sprejela, oziroma ali je, kot trdi Komisija, izjava družbe Paramount, da ustreznih klavzul

ne bo več spoštovala, v bistvu akt, ki ga zadnjenavedena sprejme na lastno tveganje in nikakor ne posega v možnost njenih sopogodbenikov, da sprožijo postopek pri nacionalnem sodišču, da bi dosegli spoštovanje teh klavzul ali da bi jim to prisodilo odškodnino.

97 V zvezi s tem je treba spomniti, da člen 16(1) Uredbe št. 1/2003 določa, da „[k]adar nacionalna sodišča odločajo o sporazumih, sklepih ali usklajenih ravnanjih v skladu s členom [101] ali [102 PDEU], ki so že predmet odločbe Komisije, ne morejo sprejeti odločitev, ki so v nasprotju s sprejeto odločbo Komisije“.

98 Vendar pa je v uvodni izjavi 13 Uredbe št. 1/2003 navedeno, da zavezujoče odločbe „ne posegajo v pristojnosti organov, pooblaščenih za konkurenco, in sodišč v državah članicah, da [podajo ugotovitve glede tega, ali je šlo oziroma ali še vedno gre za kršitev,] in odločijo o primeru“. Podobno je v uvodni izjavi 22 Uredbe št. 1/2003 navedeno, da „[z]avezujoče odločbe, ki jih sprejme Komisija, ne vplivajo na pooblastilo sodišč in organov, pristojnih za konkurenco v državah članicah, za uporabo členov [101] in [102] [PDEU]“.

99 V nasprotju s sklepi, ki se sprejmejo na podlagi člena 7 Uredbe št. 1/2003, namreč sklep, s katerim zaveze v skladu s členom 9 te uredbe postanejo zavezujoče, ne vsebuje obrazložitve, v kateri bi se preučeno ravnanje opredelilo kot kršitev člena 101 PDEU, niti ne pomeni, da to ravnanje spada na področje uporabe zadnjenavedene določbe. Člen 9 Uredbe št. 1/2003 temelji na razlogih ekonomičnosti postopka in z njim se želi zagotoviti učinkovita uporaba pravil o konkurenci iz Pogodbe DEU prek sprejemanja sklepov, s katerimi bodo zaveze, ki jih predlagajo stranke in se Komisiji zdijo primerne, postale zavezujoče, da bi se tako našla hitrejša rešitev za težave v zvezi s konkurenco, ki jih je ugotovila Komisija. V zvezi s tem je vloga Komisije omejena na preizkus in morebitno sprejetje zavez, ki jih predlagajo zadevna podjetja, glede na težave, ki jih je opredelila v svoji predhodni oceni, in cilje, ki jih želi doseči (sodba z dne 29. junija 2010, Komisija/Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, točki 38 in 40; glej v tem smislu tudi sodbo z dne 23. novembra 2017, Gasorba in drugi, C-547/16, EU:C:2017:891, točka 25).

100 Iz tega izhaja, kot navaja Komisija, da če izpodbijani sklep družbi Paramount nalaga, da v odnosih s sopogodbeniki več ne spoštuje ustreznih klavzul, ta obveznost nikakor ne posega v pristojnost nacionalnih sodišč, ki odločajo o tožbi, ki jo je vložila tožeča stranka, da preučijo, ali so te klavzule dejansko v nasprotju s členom 101(1) PDEU, in če je to potrebno, v skladu z odstavkom 2 tega člena in nacionalnim pravom izpeljejo ustrezne posledice. V zvezi s tem bo lahko izpodbijani sklep na presojo nacionalnega sodišča vplival kvečjemu le, če vsebuje predhodno oceno, ki jo mora to upoštevati zgolj kot indic za protikonkurenčnost preučevanega sporazuma na podlagi člena 101(1) PDEU (sodba z dne 23. novembra 2017, Gasorba in drugi, C-547/16, EU:C:2017:891, točki 27 in 29). Zato konkurenčnopravna presoja Komisije v sklepu iz člena 9(1) Uredbe št. 1/2003 zaradi svoje jedrnatosti in začasnosti nacionalnemu sodišču ne more preprečiti, da na podlagi nadaljnjih poizvedb in poglobljenega preizkusa v isti zadevi pride do popolnoma ali delno drugačnega rezultata (sklepni predlogi generalne pravobranilke J. Kokott v zadevi Gasorba in drugi, C-547/16, EU:C:2017:692, točki 33 in 35).

101 Zato dejstvo, da je Komisija enostranske zaveze, ki jih je predlagalo podjetje, spremenila v obvezne, ne pomeni, da druga podjetja ne morejo zaščititi svojih morebitnih pravic v okviru svojih odnosov s tem podjetjem (sodba z dne 29. junija 2010, Komisija/Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, točka 49).

102 Če nacionalno sodišče v teh okoliščinah na podlagi svoje analize in po preučitvi možnosti uporabe pravnih sredstev iz členov 15 in 16 Uredbe št. 1/2003 presodi, da ustrezne klavzule kršijo člen 101(1) PDEU, ne da bi izpolnjevale pogoje iz odstavka 3 tega člena, jih mora v skladu s členom 101(2) PDEU razglasiti za nične. Če pa, nasprotno, šteje, da ustrezne klavzule niso v nasprotju s členom 101(1) PDEU ali izpolnjujejo pogoje iz odstavka 3 tega člena, bo moralo po potrebi preučiti utemeljenost zahtevka, ki mu je bil predložen, ker člen 101 PDEU ni ovira za uporabo ustreznih klavzul.

103 V tem zadnjem primeru, če bo družba Paramount zaradi izida postopka pred nacionalnim sodiščem kršila zavezo, ki je na podlagi izpodbijanega sklepa postala zavezujoča, bo morala Komisija po potrebi ponovno uvesti preiskavo v skladu s členom 9(2)(b) Uredbe št. 1/2003, pri čemer ta institucija ne bo vezana na odločitev nacionalnega sodišča (glej v tem smislu sodbi z dne 14. decembra 2000, Masterfoods in HB, C-344/98, EU:C:2000:689, točka 48, in z dne 25. novembra 2014, Orange/Komisija, T-402/13, EU:T:2014:991, točka 27).

104 Glede na zgoraj navedeno je treba ugotoviti, da izpodbijani sklep ne vpliva na možnost tožeče stranke, da zadevo predloži nacionalnemu sodišču, da bi to ugotovilo skladnost ustreznih klavzul s členom 101(1) PDEU in glede družbe Paramount izpeljalo posledice, ki jih določa nacionalna zakonodaja, ter z njim ni izključena možnost odreditve začasnih ukrepov, ki so potrebni za varovanje interesov strank, dokler navedeno sodišče ne sprejme končne odločitve (glej v tem smislu sodbo z dne 14. decembra 2000, Masterfoods in HB, C-344/98, EU:C:2000:689, točka 58).

105 Dodati je treba, da bi bila tožeča stranka v bistveno podobnem položaju, če bi družba Paramount na podlagi samostojne analize in pred posredovanjem Komisije ugotovila, da se ustrezne klavzule lahko zdijo problematične glede na člen 101(1) PDEU, in sporočila svoj namen, da jih več ne bo izpolnjevala, ter se v ta namen sklicevala na člen 101(2) PDEU.

106 Zato je Komisija s sprejetjem izpodbijanega sklepa ravnala v okviru pooblastil, ki jih je imela na podlagi člena 9 Uredbe št. 1/2003, in je obvarovala njegov namen, ki temelji na razlogih ekonomičnosti postopka in učinkovitosti (glej točko 99 zgoraj), ne da bi s tem vplivala na pogodbene ali postopkovne pravice tožeče stranke na način, ki bi presegal to, kar je za doseganje teh ciljev potrebno.

107 V teh okoliščinah se točka 128 Obvestila Komisije o dobrih praksah za izvajanje postopkov v zvezi s členoma 101 in 102 PDEU (glej točko 92 zgoraj) ne sme razlagati tako, da pomeni, da sklep, sprejet v skladu s členom 9 Uredbe št. 1/2003, ki se nanaša na pogodbene odnose podjetja, ki je ponudilo zavezo, s tretjimi strankami, sam vpliva na pogodbene pravice zadnjenavedenih, ampak jo je treba razlagati kot pogoj za zagotavljanje učinkovitosti zaveze, da bi jo Komisija sprejela. Zato ni bil niti namen niti učinek vključitve točke 128 v zadevno obvestilo Komisije to, da se izključi, da v primeru, kakršen je obravnavani, Komisija z izvajanjem diskrecijske pravice, ki jo ima na tem področju, sprejme zavezo družbe Paramount, da svojim sopogodbenikom sporoči, da namerava ustrezne klavzule spremeniti v neuporabljive, tudi če lahko nacionalno sodišče, ki bi mu tožeča stranka predložila zadevo, še vedno ugotovi, da zadevne klavzule niso v nasprotju s členom 101(1) PDEU.

108 Iz tega izhaja, da Komisija s tem, da je zaveze iz točk 2.2 in 2.3 Priloge k izpodbijanemu sklepu spremenila v zavezujoče za družbo Paramount, ni prekoračila pooblastila, ki ji je podeljeno s členom 9 Uredbe št. 1/2003, in v zvezi s tem ni kršila načela sorazmernosti, tako da je treba drugi del prvega tožbenega razloga zavrniti.

Drugi tožbeni razlog: kršitev člena 9 Uredbe št. 1/2003 v zvezi z opredelitvijo pomislekov, ki jih zaveze odpravljajo

109 Tožeča stranka ob podpori Francoske republike trdi, da zaveze, ki jih je sprejela Komisija, ne odpravljajo pomislekov glede konkurence, ki so bili izraženi v predhodni oceni, ki jo je opravila ta institucija. Natančneje, namen izpodbijanega sklepa naj bi bil preučitev sporazumov med družbama Paramount in Sky glede distribucije avdiovizualnih del v Združenem kraljestvu in na Irskem. Komisija pa je v zavezujoče spremenila zaveze, ki se nanašajo na celoten EGP, in to ne da bi preučila pravni in gospodarski okvir sporazumov, ki jih je sklenila družba Paramount na eni strani in radiodifuzne hiše, ki delujejo v EGP, razen družbe Sky, na drugi. Na podlagi premise, da je mogoče vse predhodne analize o trgu Združenega kraljestva in Irske implicitno ekstrapolirati na francoski trg, ki ni bil predmet analize, naj bi Komisija storila očitno napako, ki je vodila do napačne uporabe prava. Poleg tega naj bi Komisija družbi Sky in tožeči stranki naložila enake posledice, čeprav naj ti radiodifuzni hiši ne bi imeli

enakih procesnih pravic, kar naj bi povzročilo kršitev pravice tožeče stranke do obrambe. Pristop Komisije naj bi postal še bolj paradoksalen po izstopu Združenega kraljestva iz EGP, ker naj bi se zaveze, ki so postale zavezujoče, uporabljale izključno za trge, ki niso bili predmet nobene predhodne analize Komisije.

110 Tožeča stranka in Francoska republika dodajata, da bi morala Komisija v teh okoliščinah uvesti postopek glede vseh sporazumov o distribuciji, ki jih je sklenila družba Paramount, in tako vsem pogodbenim strankam zagotoviti možnost, da odgovorijo na obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah. Poleg tega bi Komisija morala za zavezujoče razglasiti del zavez družbe Paramount in tej prepustiti skrb, da se osvobodi svojih obveznosti do tretjih oseb. Iz tega naj bi sledilo, da je Komisija s spremembo predlaganih zavez v zavezujoče za vse pogodbene odnose družbe Paramount v EGP prekoračila svoja pooblastila in kršila člen 9 Uredbe št. 1/2003.

111 Komisija prereka utemeljenost tega tožbenega razloga.

112 Kot je bilo navedeno v točki 84 zgoraj, je treba skupaj preučiti trditve, navedene v okviru prvega dela tretjega tožbenega razloga, ki se nanašajo na kršitev načela sorazmernosti, in trditve, navedene v utemeljitev drugega tožbenega razloga. Vse te trditve se namreč nanašajo na vprašanje, ali je Komisija s sprejetjem izpodbijanega sklepa na položaj tožeče stranke vplivala nesorazmerno ali neupravičeno glede na naravo in geografski obseg pomislekov glede konkurence, ki jih je izrazila ta institucija.

113 Opozoriti je treba, da so posebne značilnosti mehanizmov, predvidenih v členih 7 in 9 Uredbe št. 1/2003, in ukrepi, ki jih ta uredba ponuja na podlagi vsake od teh določb, različni, kar pomeni, da ima obveznost Komisije, da zagotavlja spoštovanje načela sorazmernosti, drugačen obseg in vsebino glede na to, ali se obravnava v okviru prvega ali drugega od teh členov (sodba z dne 29. junija 2010, Komisija/Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, točka 38).

114 Natančneje, izvajanje načela sorazmernosti v okviru člena 9 Uredbe št. 1/2003 je omejeno na preveritev, ali zadevne zaveze odpravljajo pomisleke, o katerih je Komisija obvestila zadevna podjetja, in ali so ta podjetja ponudila manj omejevalne zaveze, ki te pomisleke prav tako ustrezno odpravljajo. V tem okviru mora Komisija upoštevati interese tretjih oseb, ne da bi morala sama iskati manj omejevalne ali zmernejše rešitve od predloženih zavez (sodba z dne 29. junija 2010, Komisija/Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, točki 41 in 61).

115 Na eni strani namreč podjetja, ki predlagajo zaveze na podlagi člena 9 Uredbe št. 1/2003, zavestno tvegajo, da njihove privolitve morebiti presegajo tisto, kar bi jim Komisija lahko naložila v odločbi, ki bi jo po temeljitem preizkusu sprejela v skladu s členom 7 te uredbe. Toda konec postopka za ugotavljanje kršitev, ki poteka proti tem podjetjem, jim omogoča, da se izognejo ugotovitvi kršitve konkurenčnega prava in morebitni globi (sodba z dne 29. junija 2010, Komisija/Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, točka 48).

116 Na drugi strani, kot je bilo navedeno v točki 101 zgoraj, dejstvo, da je Komisija enostranske zaveze, ki jih je predlagalo podjetje, spremenila v obvezne, ne pomeni, da druga podjetja ne morejo zaščititi svojih morebitnih pravic v okviru svojih odnosov s tem podjetjem (sodba z dne 29. junija 2010, Komisija/Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, točka 49). V zvezi s tem iz presoje glede učinkov izpodbijanega sklepa na tožečo stranko (glej točke od 85 do 104 zgoraj) izhaja, da lahko ta zadevo predloži nacionalnemu sodišču, da bi to ugotovilo skladnost ustreznih klavzul s členom 101(1) PDEU, in temu sodišču predlaga, da glede družbe Paramount izpelje posledice, ki jih določa nacionalna zakonodaja, ne da bi izključilo možnost, da odredi začasne ukrepe, ki so potrebni za varovanje interesov strank, dokler navedeno sodišče ne sprejme končne odločitve (glej v tem smislu sodbo z dne 14. decembra 2000, Masterfoods in HB, C-344/98, EU:C:2000:689, točka 58).

117 Iz tega sledi, da upoštevanje interesov tretjih strank v postopku glede zavez pomeni, da mora Komisija med več vrstami predlaganih zavez, ki enako ustrezno odpravljajo pomisleke, ki jih je izrazila glede konkurence, v zavezujočo spremeniti tisto, ki bo, ko jo bo naslovnik sklepa izvršil, imela manj izrazite posledice zanje.

118 Vendar, prvič, iz elementov v točkah od 43 do 58 zgoraj izhaja, da je namen ustreznih klavzul, da se nacionalni trgi z njimi razdelijo v celotnem EGP, ne da bi njihov pravni in gospodarski okvir omogočal ugotovitev, da ne morejo škoditi konkurenci. Zato se pomisleki Komisije veljavno nanašajo na celoto tega geografskega območja, tako da so ponujene zaveze, ki so postale zavezujoče, v skladu z njimi, ne da bi morala Komisija zadevne nacionalne trge analizirati ločeno. Trditve, ki jih je tožeča stranka v zvezi s tem navedla tako v okviru drugega (glej točko 109 zgoraj) kot tretjega tožbenega razloga (glej točki 77 in 78 zgoraj), so torej neupoštevne.

119 Drugič, v obravnavanem primeru Komisiji ni bila predlagana nobena zaveza, ki bi enako ustrezno odpravljala njene pomisleke glede konkurence in izvajanje katere s strani družbe Paramount bi imelo manj izrazite posledice za tožečo stranko. Vsekakor se nobena taka zaveza ne zdi očitno ustrezna, da bi enako učinkovito odpravila pomisleke Komisije, ne da bi družbi Paramount nalagala, naj več ne izpolnjuje ustreznih klavzul.

120 Tretjič, trditev, da imajo zaveze zaradi izgube prihodkov, ki bi jih izdajatelji televizijskih programov lahko namenili snemanju evropskih filmov, negativen učinek na kulturno raznolikost znotraj celotnega EGP, je treba iz razlogov, navedenih v točkah 57 in 69 zgoraj, zavrniti.

121 Četrtič, v delu, v katerem tožeča stranka, Francoska republika, EFADs, UPC in družba C More Entertainment s svojimi navedbami implicitno zatrjujejo obstoj nepremostljivih praktičnih ovir, ki onemogočajo zagotavljanje storitev čezmejnega razširjanja na francoski trg, je treba ugotoviti, da niso navedli nobenega elementa, s katerim bi se taka okoliščina lahko dokazala. Poleg tega pomeni vključitev člena 3 v sporazum z dne 1. januarja 2014 indic, ki še posebej kaže na nasprotno (glej v tem smislu sodbo z dne 20. januarja 2016, Toshiba Corporation/Komisija, C-373/14 P, EU:C:2016:26, točki 33 in 47).

122 V teh okoliščinah so, petič, trditve tožeče stranke, ki se nanašajo zlasti na to, da tožeča stranka ni imela enakih procesnih pravic kot družba Sky, in na bližnji izstop Združenega kraljestva iz Unije, neupoštevne. Namreč, upoštevanje interesa tretjih strank v okviru postopka glede zavez ima pomen, naveden v točkah od 115 do 117 zgoraj, zato je treba trditev, ki se nanaša na omejene procesne pravice, ki naj bi jih tožeča stranka imela kot zainteresirana tretja stranka, zavrniti iz razlogov, navedenih v točki 119 zgoraj. Glede očitka bližnjega izstopa Združenega kraljestva iz Unije pa je dovolj navesti, da je namen ustreznih klavzul, da nacionalne trge razdelijo v celotnem EGP, zato navedeni umik nikakor ne bi vplival na veljavnost pomislekov, ki jih je izrazila Komisija (glej točko 118 zgoraj).

123 Iz zgornjih preudarkov izhaja, da Komisija s sprejetjem izpodbijanega sklepa ni prekoračila pooblastil, ki so ji bila podeljena na podlagi člena 9 Uredbe št. 1/2003, niti ni kršila načela sorazmernosti, kot v okviru prvega dela tretjega tožbenega razloga trdi tožeča stranka.

124 Zato je treba drugi tožbeni razlog in prvi del tretjega tožbenega razloga zavrniti.

Četrti tožbeni razlog: zloraba pooblastil

125 Po mnenju tožeče stranke to, da so bile sprejete zaveze, s katerimi je zajet celoten EGP in ki ne odpravljajo pomislekov glede konkurence, kot je bilo navedeno v okviru drugega tožbenega razloga, pomeni, da je bil izpodbijani sklep sprejet na podlagi nezakonitega razloga, kar naj bi pomenilo tudi zlorabo pooblastil. Poleg tega naj bi Komisija nadomestila zakonodajalca Unije, ki mu je predloženo vprašanje geografskega filtriranja pri razširjanju avdiovizualnih del, ter naj bi tako posegla

v pristojnosti slednjega in prejudicirala te izbire. Potek zakonodajnega postopka in tudi posledice izpodbijanega sklepa, ki so veliko bolj obširne od njegovega namena, naj bi kazale na voljo Komisije, da vsili dejansko ureditev in s tem prejudicira tudi izid drugih preiskav, ki so v teku. Tožeča stranka poleg tega Splošno sodišče poziva, naj od Komisije zahteva posredovanje pripravljalnih aktov v zvezi z izpodbijanim sklepom in zakonodajnim postopkom, da bi se lahko resni indici o zlorabi pooblastil bolje utemeljili.

126 EFADs trdi, da Komisija ni objavila celotne različice ponujenih zavez niti zainteresiranim tretjim osebam ni omogočila dostopa do obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah.

127 Komisija prereka utemeljenost četrtega tožbenega razloga.

128 Opozoriti je treba, da gre za zlorabo pooblastil, kadar institucija svoja pooblastila izvršuje z izključnim ali vsaj odločilnim namenom, da doseže drugačne cilje, kot so tisti, ki jih navaja, ali da se izogne postopku, ki je posebej določen s Pogodbo za obravnavanje okoliščin predmetne zadeve (sodba z dne 25. januarja 2007, Dalmine/Komisija, C-407/04 P, EU:C:2007:53, točka 99).

129 Kot pa je razvidno iz točke 118 zgoraj, so ponujene zaveze, ki so postale zavezujoče, v skladu s pomisleki Komisije glede konkurence, in to za celotni EGP. Zato trditev tožeče stranke, da je Komisija zlorabila pooblastila, ker zadevne zaveze niso odpravljale izraženih pomislekov, temelji na napačni premisi.

130 V zvezi z drugimi trditvami tožeče stranke, ki se nanašajo na domnevni poseg v zakonodajni postopek, je treba ugotoviti, da dokler tak postopek ne privede do sprejetja zakonodajnega besedila, ne posega v pooblastila Komisije na podlagi člena 101 PDEU in Uredbe št. 1/2003. Zato s tem, da je Komisija ta pooblastila izvajala tako, da je zaveze, ki jih je ponudila družba Paramount, spremenila v zavezujoče za to družbo, čeprav je bil v teku zakonodajni postopek glede pravic, kot so tiste, na katere se nanaša obravnavana zadeva, ni mogoče dokazati zlorabe pooblastil.

131 Nazadnje, ugotoviti je treba, da pomenijo očitki, ki jih je EFADs navedel v zvezi z objavo ponujenih zavez in dostopom do obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah, tožbene razloge, ki jih tožeča stranka ni navedla, zato jih je treba zavreči kot nedopustne. Vsekakor imajo podjetja in drugi subjekti, ki nimajo statusa zadevne stranke v smislu člena 27(2) Uredbe št. 1/2003, pravice, določene v členu 27(4) Uredbe št. 1/2003 in členu 13 Uredbe št. 773/2004, ki jih je Komisija spoštovala v obravnavani zadevi (glej točki 4 in 5 zgoraj).

132 Zato je treba četrti tožbeni razlog in zato tožbo v celoti zavrniti.

Stroški

133 V skladu s členom 134(1) Poslovnika Splošnega sodišča se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki.

134 Poleg tega v skladu s členom 138(1) Poslovnika države članice, ki se kot intervenientke udeležijo postopka, nosijo svoje stroške in Splošno sodišče lahko v skladu s členom 138(3) Poslovnika odloči, da intervenient, ki ni eden od tistih iz odstavkov 1 in 2, nosi svoje stroške.

135 Ker tožeča stranka s svojimi predlogi ni uspela, se ji naloži plačilo stroškov Komisije, razen stroškov v zvezi z intervencijo Francoske republike, EFADs, UPC in družbe C More Entertainment, ter plačilo stroškov BEUC, v skladu z njunimi predlogi.

136 Poleg tega je treba odločiti, da Francoska republika, EFADs, UPC in družba C More Entertainment poleg svojih stroškov nosijo tudi stroške Komisije v zvezi z njihovo intervencijo.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (peti senat),

razsodilo:

1. **Tožba se zavrne.**

2. **Družba Groupe Canal + SA poleg svojih stroškov nosi tudi stroške Evropske komisije, razen stroškov v zvezi z intervencijo Francoske republike, European Film Agency Directors – EFADs, Union des producteurs de cinéma (UPC) in družbe C More Entertainment AB, ter stroške Evropske potrošniške organizacije (BEUC).**

3. **Francoska republika, EFADs, UPC in družba C More Entertainment poleg svojih stroškov nosijo tudi stroške Komisije v zvezi z njihovo intervencijo.**

Gratsias Dittrich Ulloa Rubio

Razglašeno na obravnavi v Luxembourgu, 12. decembra 2018.

Podpisi